

[Ninn-Hansen.]

Det ærede medlem hr. Baunsgaard udtrykte sig vel ikke helt så klart, men gav udtryk for, at han, som det også er sagt ved tidligere lejligheder, mener, at der er store problemer knyttet til funktionærudviklingen også i denne henseende, og jeg forstod, at det ærede medlem var positivt indstillet.

Jeg udtrykte i min tale, før de to ærede medlemmer udtalte sig, forventning om, at det flertal, der i sin tid var imod det monopol, som jeg omtalte at finansministeren ville skabe i 1955, også kunne skabes for at modvirke det monopol, H. og K. har i dag, og bidrage til den løsning, som i hvert fald mange blandt funktionærerne mener bør skabes på arbejdsløshedskasseområdet. Der skulle herefter være gode muligheder for her i det høje ting at få fremmet de synspunkter, der er afgørende for funktionærerne.

Hans Rasmussen: Jeg må konstatere, at man i de indlæg, som er kommet fra oppositionens side, behændigt er gået uden om de saglige betragtninger, jeg fremførte i mit indlæg. Jeg tog forskellige eksempler frem og nævnede, at på de og de områder ville det ikke være heldigt at oprette nogen arbejdsløshedskasse, idet lønmodtagernes interesser kolliderede med hinanden. Det er man gået uden om, har i det hele taget ikke ønsket at komme ind på.

Jeg takker i øvrigt for de bemærkninger, den ærede ordfører hr. Lorentzen fremsatte om min beskedenhed. Jeg er altid forsigtig, når jeg forhandler med det ærede medlem; det er ikke sådan som mellem det ærede medlem hr. Erik Eriksen og undertegnede, vi er jo fynboer, vi lukker vort sind op, medens det ærede medlem hr. Lorentzen er jyde, og vi ved, at vi skal være forsigtige for ikke at blive „taget“. Jeg lagde også mærke til, at det ærede medlem ikke kom ind på selve lovforslaget, det var mest muntre bemærkninger, han fremsatte, men alligevel kom der dog en bemærkning om, at enhver i dette samfund må have den samme frihed. I den betragtning er jeg for så vidt ganske enig med ham, og det ligger heller ikke anderledes, end at i det øjeblik, man ville komme med sit andragende for visse

funktionærgrupper, der opfylder lovens bestemmelser, ville man med de nuværende regler måske kunne imødekomme dem. Det synes jeg loven giver muligheder for, og lad os så prøve at se på det, uden at vi skal skride til lovændringer, hvorved vi kan komme ud i det rene anarki.

Til det ærede medlem hr. Baunsgaard vil jeg sige, at mine bemærkninger om voldgift skal forstås på den måde, at jeg finder, det ingen sag er for en organisationsformand at fremlægge forslag om voldgift, når det så at sige ikke vil berøre hans medlemmer på noget punkt, måske højst en 7-8 pct. Hvor skal da voldgiftstanken anvendes? Voldgiftstanken vil blive anvendt over for lønmodtagerne, d. v. s. hovedparten af medlemmerne af De samvirkende Fagforbund. Vi har vort synspunkt i orden. Selvfølgelig vil vi ikke forhindre, at andre, heller ikke medlemmer af det høje ting, fremsætter deres syn på sådanne problemer, men vi mente blot, at så længe der forhandles mellem de store organisationer, kunne man godt i al stilhed lade problemerne om arbejdsløsheds-kasser og voldgift ligge, og så var det muligt, at vi kunne finde den forståelse, som også jeg mener må tilvejebringes på arbejdsmarkedet, når vi efterhånden kommer ind i arbejdsfællesskabet og får flere og flere funktionærer på arbejdsmarkedet.

Det havde været mere klædeligt — om jeg må bruge udtrykket igen — af oppositionen, om man havde sagt til hr. Lyngesen og hans organisationer: følg samme vej, som arbejderne gjorde; de dannede i 1890-erne og i begyndelsen af dette århundrede deres syge-, hjælpe- og rejsekasser, og da de havde bevist, at de kunne eksistere, kom de efter 10-20 års forløb til statsmagten og sagde: vi må have nogen hjælp.

For så vidt funktionærerne havde båret sig ad på samme måde, havde dannet deres egen arbejdsløshedskasse, sagt: nu har vi dannet en arbejdsløshedskasse, som er homogen, i tilslutning til vor forening, eller en selvstændig arbejdsløshedskasse — så havde sagen stillet sig anderledes. Men det har man ikke gjort. Man mener, at bidragene skal flyde først og fremmest fra statsmagten, og det er dog ellers ikke den politik, som oppositionen plejer at holde frem.